

A végtelenbe és tovább

Manapság minden harmadik ember beszéli az angol nyelvet, így sokan azt gondolhatják, hogy nem is nehéz elsajátítani. Ám ez nem így van. Az én esetemben ugyancsak nehézkesen indult az angoltanulás, a pályázat első részében erről szeretnék írni.

Általános iskola negyedik osztályában kezdtünk el először idegen nyelvet tanulni, de kezdetben nem úgy ment a nyelvtanulás, ahogyan szerettem volna. Nehéznek tűnt a szavak megjegyzése, a kiejtésükről nem is beszélve. Úgy gondoltam, ha valaki segítene, talán könnyebben venném az akadályokat, így elkezdtem különóra járni. Ösztönzés helyett azonban sorozatos kudarc ért, főként, amikor olyan fiúval kerültem egy csoportba, akinek szinte tökéletes kiejtése volt, mert már első osztály óta tanulta az angolt. Mindezek ellenére azonban megpróbáltam szorgalmas tanulással és kitartó munkával, különtanár segítsége nélkül jó jegyeket szerezni. Nagyon nehéz volt, de nem adtam fel, így végül ötöst kaptam.

Később, hetedik osztályban megváltozott az érdeklődési köröm, és minden szabad percemet a weblap-szerkesztésnek áldoztam. Az első honlapom egy amerikai énekesnőről szólt, akiről nap-mint nap új hírek és kulisszatitkok jelentek meg az interneten angol nyelven. Emiatt el voltam keseredve, de nem volt más választásom, ahhoz hogy megértssem a híreket, kénytelen voltam lefordítani minden egyes szót és kifejezést. Nem hátrálhattam meg, hiszen ha már annyit dolgoztam a weblappommal, nem adhattam fel ilyen kis csekélység miatt. Kezdetben nagyon nehezen ment és sok időt vett igénybe, de később, amikor rengeteg látogató járt a lapomra és biztató dicséreteket írtak, akkor még inkább kedvet kaptam a folytatáshoz. Ennek köszönhetően rengeteg új szót, kifejezést és szállóigét tanultam meg. Később már riportokat is néztem, eleinte felirattal majd anélkül. Hatalmas

motiváció volt számomra, amikor már nehézség nélkül magamtól is megértettem az elhangzottakat. Pár hét múlva pedig más amerikai rajongói oldalak szerkesztőivel is felvettem a kapcsolatot, néhányukkal még skype-on is beszélgettem. Ezt követően az iskolában is mertem jelentkezni egy angol mesemondó versenyre, amit legnagyobb meglepetésemre meg is nyertem. Ekkor elhatároztam, hogy én még komolyabban fogok foglalkozni az angollal és bebizonyítom, hogy én is fogok tudni úgy társalogni angolul, mint egykori csoporttársam. Így még nagyobb szorgalommal vettem bele magam a tanulásba és kitartó munkával valamint rengeteg gyakorlással nyolcadik osztályos koromban sikeresen megszereztem a középfokú komplex nyelvvizsgát. Úgy éreztem magamat, mint az a hegymászó, aki hosszas készülődés után megmássza a Himalája csúcsát. Ezek után abba akartam hagyni az angol tanulást, hiszen mi másra vágyhattam volna, mint egy sikeres nyelvvizsgára?! Ám a sors közbeszólt: a gimnázium kilencedik osztályában találkoztam az iskola lektorával, aki újabb célok elérésére sarkallt. Rábeszélte a nyelvtanulás folytatására azzal érvelve, hogy még előttem az élet és sohasem lehet tudni, mikor lesz szükségem magasabb szintű nyelvtudásra akár állásinterjúk alkalmával, akár külföldi egyetemre való jelentkezés során. Neki köszönhetően teljesen más oldalát ismertem meg az angol nyelvnek. Ő nem a megszokott, „magolós” módszer szerint tanított, hanem érdeklődési körömet figyelembe véve, mert tudta, hogy így még inkább kedvet kapok majd és szívesebben fogok tanulni. Ez így is lett. Egyre sikeresebben haladtam előre, nagymértékben bővült a szókincsem, javult a kiejtésem, és már könnyen tudtam beszélgetni lektorom amerikai rokonaival is. Egyre jobban élveztem a nyelvórákat, olyannyira, hogy elkezdtem készülni a felsőfokú nyelvvizsgára, melynek szóbeli részét néhány hónappal ezelőtt sikeresen meg is szereztem. Ez akkora sikerélménnyel töltött el, hogy észre se vettem, hogy az angol már a mindennapjaimba is beférközött. Angol nyelven nézem a sorozatokat és a filmeket, olvasom a legnépszerűbb regényeket, amerikai szerkesztőkkel beszélgetek az interneten, néha még angol nyelven nézem a televíziót is. Véleményem szerint sokkal érdekesebb eredeti nyelven olvasni egy

művet vagy szinkronizálás nélkül megnézni kedvenc sorozataim legújabb részeit, hiszen így eredetiben élvezhetem a humoros jeleneteket is a megfelelő fordítás helyett.

A legnagyobb elismerés azonban mégis akkor ért, amikor az iskolánk nevezett egy nemzetközi „versenyre” melyet Észtországból rendeztek meg „Model UN” néven, melyen három, biológiával kapcsolatos témában kellett megvitatnunk az adott európai országok helyzetét. Iskolánkból egy három fős csapat vett részt ezen a rendezvényen, köztük -nagy örömmre- én is. Tudtam, hogy most bizonyítanom kell, hiszen Magyarországról mindössze két csapat képviselte iskoláját ezen a megmérettetésen. Feledhetetlen élmény volt, hogy egy másik, nem éppen az a fajta „népszerű turistacélpont” országban új emberekkel találkozhattam, - ráadásul több, mint hat különböző európai országból – és egy teljesen új környezetben, egy új kultúrát ismerhettem meg. Emellett egyik régi nagy álmom teljesült, hiszen külföldön is próbára tehettem magam és nyelvtudásomat. Arról nem is beszélve, hogy sok új barátot szereztem és számtalan felejthetetlen pillanatot tudhatok magaménak ennek a rendkívüli kirándulásnak köszönhetően, például azt is, hogy igazi kis „politikusként” viselkedhettem és védhettem meg az általunk képviselt ország érdekeit.

Ezután az életre szóló élmény után, mely az angol nyelv nélkül nem valósulhatott volna meg, már semmi sem állíthat meg abban, hogy tovább folytassam a nyelvtanulást, mert tudom, hogy bár kezdetben sok nehézséggel kell megküzdeni, de a végén a sok erőfeszítés meghozza gyümölcsét. A kezdeti nehézségek, a kudarc ugyanúgy hozzátartozik a nyelvtanuláshoz, mint a siker és az elismerés. Lektorom sokszor emlegetett szavai sarkallnak az egyre magasabb szintű nyelvtanulásra:

“Fighting for your dreams isn’t always easy but it’s so worth it.”

(„Küzdeni az álmaidért nem mindig könnyű, de mindig megéri.”)